

Bluesresa i amerikanska Södern mars-april 2017

Text och foto: Lennart Larsson, Anders Alvin och Thomas Karlsson

Övernattade 1-3 nätter på följande platser:

New Orleans. Ett mål var Old Absinthe House där "Braille Blues Daddy" dvs. Bryan Lee under många år spelade 7 kvällar i veckan. Stället hade nu omvandlats till en rätt trist bar. Men det fanns ju jazz och blues på andra ställen – en sångerska som fastnade i minnet var Lil Red. En fantastisk musikstad med orkestrar på gatorna och sällan mer än 50 m till nästa musikställe!

Hjulångaren Natchez på Mississippifloden

Natchez. "Narchez Burning" med Howling Wolf... Blue Cat Club var stängt, vi hittade inga andra joints så detta var enda kvällen utan livemusik. Men vi körde över floden till Ferriday och Jerry Lee Lewis' barndomshem, nu ett slags Lewis-museum med spritbutik (drive-in). Träffade Lewis' systerdotter och svåger - enligt egen utsägo Lewis' road manager på 70-talet - som visade oss runt och berättade historier om Jerry Lee och vännerna Elvis Presley, Johnny Cash, Carl Perkins m. fl. Lennart fick också spela på Jerry's rätt slitna piano. Blue Cat Club var för övrigt det första "riktiga" stället som tonåringen Lewis spelade på. Även ett besök på Delta Music Museum med intressant information bl. a. om Ferriday's musiklegender såsom kusinerna Lewis, Jimmy Swaggart och Mickey Gilley.

Jerry Lee Lewis museet bakom en drive in liquor store

Vicksburg. Nämns i många låtar, Vicksburg blues (L.B. Montgomery) tex. Härifrån kom bl. a. Willy Dixon. Bluesklubben vi besökte, LD's Kitchen, var öppen, men hade ingen blues den kvällen, i stället fick det bli rätt ointressant akustisk musik på ett annat ställe. På vägen till Indianola stannade vi till i Leland där 10:an korsar 61:an. Jonny Winter tillbringade sin ungdom i staden. Där låg också legendariska Rubys Nitespot. Vill minnas att Mrs Ratliff på Riverside Hotel (se nedan) nämnde att hon dansade där i sin ungdom. Holly Ridge, strax utanför Indianola, gjorde starkt intryck, platsen där Charley Patton ligger begravd.

Indianola. B.B. Kings hemstad som han kallade den men han föddes strax utanför Itta Bena några mil österut. Huset där han föddes hade brunnit men vi besökte farmen där han jobbade. Besökte också hans grav, stort och flott, direkt bredvid B.B. King-museum. På kvällen Ebony Club, legendariskt, med fried catfish, chicken wings, cheeseburger samt hamburger på menyn. Klassisk soul food alltså.

BB King birthplace...

Clarksdale. Kanske resans höjdpunkt. Här föddes bl. a. John Lee Hooker, Sam Cooke..... Frukost på Blueberry Cafe med Watermelon Slim som värd och hans kompis som serverade omelett med kaffe. Ground Zero och fr.a. Red's Juke Joint på kvällarna där vi såg Big A, Bilbo Walker (80+, spelade gitarr och sjöng tillsammans med en trummis bara), Lucious Spiller m. fl. Stötte på Adam Gussow som briljerade med sitt munspel

Bilbo Walker på Red's Juke Joint - oförglömligt

en eftermiddag på ett mindre ställe. Gospelgudstjänst. Även ett stort deltabluesmuseum samt alltmöjligtblues-affären Cat Head vars innehavare kunde allt om blues. Bodde på klassiska Riverside Hotel där ALLA bott, rummen är "namngivna" efter de giganter som bott där t. ex. Sonny Boy Williamson, Muddy Waters, Robert Nighthawk, Ike Turner.... Så många historier av nuvarande ägaren Zee Ratliff, vars farmor på 40-talet omvandlade bygget, som då var ett sjukhus för svarta, till ett hotell. Ett särskilt rum hyrs aldrig ut, det är "Bessie's room", Bessie Smith som dog där 1937 efter en bilolycka. En isande känsla att glänta på dörren och se hennes porträtt över sängen, alltid musik på låg volym. Det finns hur mycket som helst att berätta om Clarksdale och Riverside.

Riverside Hotel är fyllt av bluishistoria

Memphis. En "blueshuvudstad" innan Chicago tog över den rollen några år senare. Besökte Gibson-fabriken, Stax-museet samt klassiska Sun Studio där inte bara de vita rockpionjärerna gjorde sina första inspelningar utan även t. ex. Howling Wolf, Ike Turner m. fl. Ike's "Rocket 88" skrev han för övrigt under en vistelse på Riverside Hotel. Den berömda Beale Street är tämligen turistifierad, ungefär som Bourbon St. i New Orleans, men det fanns ändå bra grejor tex Blues City Café där vi fick tillfälle att spela med Earl "the Pearl" Banks, en 80+ årig gentleman o legend på Beale Street. Vill minnas att vi spelade How Many More Years, Killing Floor, The Sky Is Crying... Tyvärr blev det ingen ljudupptagning men väl ett foto; publiken applåderade artigt.

Stående från vänster: Eric Lewis, Lennart Larsson, Kelly McDonald, Thomas Karlsson, Anders Alvin, Archie Turner; sittande Earl "the Pearl" Banks

Nashville. Mycket country naturligtvis, men också blues, bl.a. ett stort bluesband a la B.B. King med Stacy Mitchhart som frontare. En annan höjdpunkt var hattprovning på Ryman Auditorium...

Hattprovning på Ryman Auditorium, Nashville.

Sen en massa andra ställen längs vägen: I Hazlehurst där Robert Johnson föddes fanns ett Johnson-museum med kunnig guide. Rollin Fork där Muddy Waters föddes. Helena (i Arkansas) varifrån Sonny Boy Williamson KFFA-radiosände ut reklamen för King Bisquit-mjöl... Passerade Parchment Farm på väg till Clarksdale. The Crossroads, förstås, korsningen mellan Highway 61 och 49, där Robert Johnson sålde sin själ till djävulen för att i utbyte förbättra sitt gitarrspel (djävulen hette nog i själva verket Ike Zimmerman...). Och gravstenar: Sonny Boy Williamson (i Tutwiler), Charley Patton, Robert Johnson, ofta svåra att hitta och vi fick ofta fråga oss fram. Insikten av det oerhörda i att denna förtryckta, torterade, utfattiga och diskriminerade grupp av människor, som hade allting emot sig, förmådde skapa en musikkultur som förändrade världen.

Red's Juke Joint i Clarksdale.

Kul och intressant att glida förbi klassiska ortnamn som Rosedale, Friars Point, Crystal Springs... som man hör i de klassiska låtarna. Små hålor, inte många rika människor bor här. Intressant att snacka med folk längs vägen. Som mannen i Rosdale som vänligt rådde oss att byta sidewalk då en byggnad på gatan hotade att rasa över oss... eller de långa samtalen med kvinnan och mannen inne på White Front Café/Joe's Hot Tamale

"They are red hot" sjöng Robert Johnson om Rosedale Hot Tamales...

Place om tillståndet i landet och om var det *riktiga* Crossroads *egentligen* var beläget! För läckergommen fanns genomgående hot tamales, catfish, po'boys, gumbo (fr.a. i New Orleans), samt olika varianter på burgare.

För att summera: Det kändes inte så lite högtidligt att beträda denna klassiska mark i Mississippideltat. För oss tog det så där 35 år av funderingar och dagdrömmande innan resan blev verklighet... rådet blir att inte vänta så länge! Resan var faktiskt väldigt kul och problemfri, och man hade inte behövt vara bluesnörd för att njuta fullt ut (även om det naturligtvis hjälper!)